

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer:
vasárnap.

Felolós szerkesztő és kiadó
Skríbanek Géza.

Egész évre 8 kor. félévre 4 kor. negyedévre 2 kor.
Nyitólér sora 40 fillér
Hirdetések nagyság szerint

Nehéz idők.

„Megnehezült az időjárás fölöttünk, oh haza, — halmaidon s letarolt alföldi meződön szörnyű halál lakik.“

Valami különös és szerencsétlen játéka a sorsnak, hogy e klasszikus idézet betűről-betűre illik az ország mai állapotára. Csakugyan megnehezült az időjárása fölöttünk. Rettenetes szárazság feküdt meg nehéz átokként ezt az országot, kiszitta a föld erőit, kifosztotta a gazda ember hambárait, megtizedelte az aranykalászos táblák termését, kiperzselte a füvet, kiitta a kutak, források vizét, mintha a hét egyiptomi csapások egyike sujtott volna le Magyarországra.

Itt állunk az ősze elején. Még hivatalosan nem léptünk a mesgyéjére, de szeptember már az őszi hónapja. Ez az időszak, amely elraktározza, szétosztja a nyár összegyűjtött kincseit. Ennek a hónapnak a jegyében indul meg a gazdasági munka után a kereskedelmi munka. Kötött szerződés-

sek, szállítási kötelezettségek beváltása előtt áll a magyar gazda és a magyar kereskedő. De mit szállítson ez is, az is? A raktárak üresek, a hombárak, szérük konganak. Szomoru ős, szomoru szeptember.

A szárazság rettenetes következményei érezhetők minden vonalon. A beállott takarmányhiány folytán a marha értéke csökkent. Ki éllelmezi ma a marhát, amikor ráfizet az élelemmel? Olcsó áron megy veszendőbe a gazda ember marhája s így vész el bitangul a szegény, sok gyermekes család tejelő tehene is, amely a megélhetés minden forrása.

Megdöböntő az az inség, amely a magyar népre vár. A letarolt mezőkön csakugyan szörnyű halál lakik s dühödten táboroz a harc, az élet harca.

Szeptemberrel indul meg az ugynevezett saison, vagy helyesebben season. A francia saison a munka évadját jelenti. Tehát a season. A szeptemberi alászántás, az őszi vetés ideje. Vajjon sok reménység kíséri ezt a munkát?

Alig. Az utóbbi esőzések még megpuhitották itt-ott a talajt, de általában kiégett, holt föld az.

Ez az őszi munka is tehát megfogyatkozott teendőiben. Ilyen nyár és ilyen ős után vajjon milyen tél várhat a szegény magyar népre? Még végig gondolni ezt a gondolatot is iszonyatos, hát még végigélni. Pedig végig kell élni, ha csak közbe bele nem pusztulunk.

Segítésre van szükség, gyors és hathatós segítségre. Hiszen a föld inségeihez sötét, fekete hadsereg gyanánt sorakoznak a tűz inségei. Falvak, városok, vagyonok hamvadtak össze. Családok tanyáznak kint a mezőkön hajléktalanul, ma még fekhelyet találva a pusztaságon s takarózva a mennyboltozat csillagos takarójával, de mi lesz velük, ha jó a zord, kegyetlen, hófuvatagos, jégvirágos tél? A kutyának is vécet ad az emberi irgalom, csak ezek ne találjanak könyörületre.

Nehéz időket élünk. A sors súlyos megpróbáltatásoknak teszi

T Á R C Z A.

Egy tehetséges asszony.

— Irta: Pekár Gyula.
(Folytatás és vége.)

A harmadik olasz Renaissance szalon becses képeivel a művészek otthona volt, — a negyedik indus „barlangban“ állandóan rejtelmes méces égett s ez volt a modern misztikusok temploma. Tudom, jó időn át itt trónolt, a „Rozett Coix“ modern főpapja, a szép Sar Peladan, — kiváncsi, nagy világi hölgyeitől körülvéve itt tartotta kabbalista istentiszteletet... Mme d'Etiole suttogva az első termekben lelkesítette a fiatalokat. Mintha csak jelmez-bálom lett volna, szokása szerint ma is Mme de Sévignének volt öltözve. Színevesztett zöld selyemruhája széles habban omlott ki a karosszékéből, halántékfürtei hosszasan és klaszikusan lógtak be arcába, a kezében egy valóságos Louis legyezőt tartott. Erősen ki volt festve s így este, villanyfénynél nem nézett ki többnek, mint — párisi szólásmód szerint — egy „negyvenéves fiatal asszonynak“. Azt mondják nappal hetvenéves volt, — de hisz különben ez lényegtelen, — mert nappal sose látta senki... A régi francia a szalondáma akarta őt megvalósítani, ez volt minden ambíciója. Persze nagyon megkellett alkudnia a mostani demokrata és bohém világgal. Sem a pohos bankárok, sem a fésülentlen művészi nagyságok nem voltak nagyon festői jelenségek, — aztán meg ezek a bohémek sose éltek

törvényesen rendezett szerelmi viszonyok közt, Mme d'Etiole azonban megbocsátott nekik: a szabad szerelem rendszerét fogadta el szalonjában, sőt annyira ment engedékenységében, hogy a művészeket és félhivatalosan elismert kedveseiket már nem egyszer mint „Monsieur“-t és „Madame“-t vagyis, mint házastársakat jelentette be inasával, tisztán az előkelő „stílus“ kedvéért. Hány boldog, vagyis inkább boldogtalan házasságnak vetette meg ez a berendezés az alapját!... A modern Mme de Savignémet felkelt és megszólitott azzal az udvarias megdöbbenéssel, melylyel rendes szalonja kiváló csillagairól szokott beszélni:

— Nos mit szól ehhez a tüneményeszerű nőhöz?... Most már el van döntve: ő a század legesodásabb tüneménye! Mme d'Etiolenek ez volt a szavajárása mindig a szalon legutolsó ujdonsága volt a „század legesodátosabb tüneménye“.

— Rajta urak menjenek—folytatá— találják ki ennek a szifinxnek a titkát! Most érdekes, most még senki se tudja... — Hát igazán semmit sem tudni felőle? — kérdeztem — senki sem tudja, micsoda rejtélyes ihlet hozta létre a remekműveket?

Senki mo nani,—mondom ő a század legesodásabb tüneménye!

— Csinos?

— Még kérde? Mikor látott nálam csunya nőket? Az én szalonom esztétikai szalon, a Szép otthona... Menjen be és nézze meg!

Egy szépségflastrom akkor pattant le az arcáról de ő nem vette észre. Én követtem a szinte buesus járásra tóduló frakkos sereget a másik terembe.

*

Milyen lehet ez a genialis asszony? Férfiaskodó vén kisasszony, fantasztikus, csunya némbert, vagy a legjobb esetben egy perrefaelita szentet fogok-e látni? Egy bohém Botticelli-utánzatot, ami florencai palástban sétál, s lilíomot tart a kezében?... Első pillanatra annyi volt az ember az Empire teremben, hogy semmit sem láttam. Nagynehezen körülkerültem ahhoz a fehér oszlophoz, ahol ennek az udvarnak közepén sejtettem, sőt egyszerre közelről megpillantottam Madame Jehanne Valéryt.

Ott ült az oszlop alatt egy etruszk díszű nagy zöld karos székben, szórakozottan nézett végig a társaságon, s mosolygva felelt a hozzá intézett tömeges kérdésekre. — Elbámultam, mindent vártam volna, csak ezt nem. Férfiaskodó némbert, vagy Botticelli utánzat helyett egy nemzetközi eleganciával öltözött, teljesen normális, modern szép asszonyt láttam ott. Határozottan ő volt a legnormálisabb az egész irodalmi szalonban, — annyira az, hogy bele se illett d' Mme d'Etiole gyűjteményébe. Én is, mások is csodálkozva néztük, mintha tévedés lett volna a dologban... Pedig ő volt az. Madame Jehanne Valéry: egy 35-36 év körüli, nyulánk, de már gömbölyödő, kívánatos szöke asszony, aki első pillanatra mindenre inkább látszott teremtvé lenni, mint a

ki erőinket. Helyt kell állanunk a szomorú időkben. Hiszen magunkért állunk helyt, a magunk véérének, husának vesztéről van szó.

A társadalom segítsen a maga eszközeivel. Feszítse meg minden erejét, felezze meg falatját, ossza meg gondját a szerencsétlenekkel, a kik a föld és a tűz inségesei.

De ez nem minden. A nép, az ország jólétének boldogulásának legfőbb őre, az állam is teljesítse kötelességét. Adjon munkát az inségeseknek. Nem alamizsnát oszt ezzel, hiszen a saját ügyét, léte érdekét szolgálja ezzel. Ami forrása van csak a munkának, azt mind nyissa meg. Itt vannak a beruházások. Indítsa meg a munkálatokat a maguk egész vonalán. Csak segítsen, segítsen minden módon és minden eszközzel. A sors félreverté fejünk felett a harangokat: halljuk meg intelmét.

H i r e k.

— **Meghívó.** Barcs község társadalmának minden rétege — egyetemben a Csököly-Görgetegi róm. kath. tanítói körrel, Körmeny József közszeretet és köztisztviselői álló róm. kath. kántor-tanító 43 évi lelkiismeretes és odaadó működése után történendő nyugalomba vonulása alkalmával, hálájának és elismerésének tanujelül nyilvános jellegű bucsuzót tart, a melyre tisztelőit, tanítványait és kartársait tisztelettel meghívja, a rendezőség nevében: Huber Gyula plebános, iskolaszéki elnök. Az ünnepély 1904. év szeptember hó 20 ikán délelőtt 11 órakor

veszi kezdetét a róm. kath. iskola helyiségében, melyet a „Baresi Olvasókör”-ben közebed követ. Egy teríték ára: 1 korona 40 fillér. Társas-ebédre jelentkezni lehet Gróf Mihály baresi tanító urnál.

— **Izraeliták ünnepe.** E hó 9-én, pénteken este köszöntött be az izraeliták egyik legnagyobb ünnepe az újesztendő, (Ros hasonoh). Az izraelitáknál a világ teremtése óta ez az 5665-ik zsinagógai év első napja. A beköszöntő újév első napját méltó kegyelettel ünnepelték Bareson is izraelita polgártársaink, szép templomukban.

— **Hymen-hir.** Krausz Ödön, Krausz Albert ismert babócsai gabna-nagykereskedő fia, eljegyezte Kácsfaluból Steimann Ella kisasszonyt. Gratulálunk!

— **A Barcs-kaposvári helyi érdekű vasut építése** megindult az egész vonalon. A munkások zöme, különösen Felső-Zsippón, Kadarkuton és Szulokon van összpontosítva, a földmunkálatok itt már teljes erővel folynak. Az eddig oly nagyon elhagyatott vidék már most érzi a „vas” áldásait, mert a munkások százai élénkséget hoztak annak pangó gazdasági életébe, ott költvén elkeresetük nagy részét. A munkára tulyomó arányban az alföldi kubikosok közül jelentkeztek. A vasutépítési vállalat igazgatósága folyó hó 12-én tartja alakuló gyűlését Budapesten, melyen megyénk notabilitásai közül számosan részt vesznek.

— **A vörheny,** ez a veszélyes fertőző betegség, mely hosszú uralkodása alatt oly sok mérhetetlen fájdalmat, gyászt hozott Bares egyes családaira, úgy látszik, már szünőfélben van, az újabb fellépett tifusz-betegség is megszűnt, mely csak az Almás-utczában, a betegségek e fészékében mutatkozott. Valóban ideje is már, ha a vörheny megszűnik városunkban, mely szerte az országban oly fé-

lelmesse tette Bares nevét, látjuk ezt a különböző városok középiskoláinál tett óvintézkedéseknél is, melyek Baresről csak orvosi bizonyítványok fölmutatása mellett fogadják be a tanuló ifjakat. Ujabban Laurics baresi iparos családot sujtotta mély gyászszal e betegség, kinek egyszerre mind az öt gyermeke feküdt benn betegen s közülök hárman haltak meg s köztük egy 11 éves leánykájuk.

— **A tejdrágulás hatása.** Megemlékeztünk már lapunkban, hogy a Baresra szállító több nagyobb tejgazdaság, szeptember elsejével a tej árát a takarmányhiány miatt literenként egyszerre 4 fillérre emelte fel. Ez által mint halljuk, sok régebbi fogyasztó családot veszettek el ezen tejgazdaságok, kik most a megmaradt tejből tejfelt, vaját készítenek, hogy így értékesíthessék a fölösleget. Régen is láttak a fogyasztók a hetivásárokon anynyi vaját árusítani, mint mostanában. Növekedéses is volt a tulságos áremelés. pláne vidékünkön éppen nem tett még oly nagy károkat a szárazság, mint az ország más részében.

— **A bélavári csodakút.** Pár hét óta különös tünetény észlelhető Kaluber József bélavári földművesnek nem rég ásott ezementes kútjában. Ugy három órai időközökben a máskor tükörtiszta víz elkezd zavarodni, buzogni s föltűnik a víz színén egy, a felkelő naphoz hasonló, sárgás-vörös színű fénykorong. E körül pedig néha 2-3 kisebb fény látható, épen mintha csillagok ragyognának. Az egész tünetény egy kis félóraig látható, de nem folytonosan, hanem hol eltűnik, hol meg ismét megjelenik. Néha 2-3 perczig is látható egyfolytában. A kutat már egykor az előljáróság teljesen kiemerítette, de a fény azért újból látható. Nemcsak a szomszédos falvakból, hanem messziről is özönlik oda a nép. Néha pár száz ember van ott egyszerre, akik imádkoznak, éne-

művészetekre. Szép volt, abból a bizonyos lusta, szőke fajtából s nagy kék szemű és kissé vastag ajkainak mosolya mögött sajtóságos, szerelmes öntudatlanság aludt. Körülötte mint prédára leső ragadozók ültek az ifju és vén írók analitikusok, szinbolisták, kritikusok, — s igazi írói kérlelhetetlenséggel vallatták. Mindenik meg akarta találni a szfinx titkát, s ezért örökké egymás szavába vágtak. A szőke asszony lusta mosolylyal hallgatta őket a szabályos, nyugodt arcza egy pillanatra sem változott el. Feleit neki egyszerűen, minden pöz nélkül, — olykor szinte szégyenkezve, de különben olyan egykedvűen, mintha egész művészetek voltaképpen nem érdekelné őt . . .

— Az avatizmus! — kiáltá egy lelkes analitikus olyan diadallal, mintha márnyomon lett volna, — a leszármazási jog fog nekünk megmagyarázni mindent . . . Halljuk!

Madame Valéry elnevette magát.

— Hát ezt is tudni akarják, mondá lassú, vontatott hangján, — hát minden modern emberben, bennem is sokféle vér keveredett össze: francia, angol, sőt tán orosz is . . . Erdeklik a családi és vagyoni viszonyaim? Hát koránárvaságra jutottam egy délfranciaországi kastélyban. Pénzem mindig volt elég, független voltam, s azt tehettem, ami nekem tetszett, — legzsengőbb korom óta . . . Nos, de hisz mindez oly mellékes!

— Mi hát akkor a lényeges? Hol a titok?

— Nem tudom! — mormogá Mme Valéry csodálkozva — pedig magam is szeretném tudni . . . Keressék!

— Kora gyermekkorra óta ihletett érzett a művészetekhez?

— Nem mondhatnám . . . Ugy életem a természet ölében mintegy álomban és sose álmodtam volna, hogy valaha művész lesz belőlem . . .

— Különös! Hát az ihlet úgy egyszerre, magától jött?

— Igen, — felelt a szőke asszony s halaványan elpirult, — úgy egyszerre magától . . . Egyszerre csak festeni kezdtem.

Hát nem egyszerre foglalkozott mind a négy művészettel? — kérdém egy részen át széket tolva melléje.

— Oh nem, a világért sem! — felelt Madame Valéry meglepetten nézve rám. A festészetem kezdtem. Festettem, örömet leltem benne, de teljességgel semmi érdemet sem tulajdonítottam magamnak, mikor a Szalonban érmet nyertem. Magától jött az a hajlam s aztán el is múlt . . .

— Igen, épp a legszebb pillanatban hagyta abba. De miért?

— Nem tudom . . . Mialatt festettem, sokat utaztam Olaszországban. Aztán Németországba költöztünk. Ott kedvet kaptam a zenéhez.

— Nagyszerű! és a festést teljesen abba hagyta?

— Teljesen. Ugy elfeledtem, mintha sose lett volna ecset a kezemben. Nem lettem volna képes többé a legegyszerűbb

vázlatra . . . Egészen a zenének éltem. Észre sem vettem, hogy művészetet csináltam. Ugyanazt fejeztem ki a zenében is, mint a festészetben . . .

— Persze, aztán elmúlt a zene is. Mi jött utána?

— Madame Valéry ismét elpirult egy kisé.

— A zene után . . . több évig tartózkodtam Oroszországban. Ott adtam magamat szobrászatra . . .

— Zene után és Oroszországban szobrászatra? — kiáltám, hisz ha Olaszországot mondana, akkor még érteném, de ott a muzsika éjszakaon csak nincs formatökély! . . . És nem volt nehéz az új művészetre való átmenet?

— A világért sem! felelt a szőke asszony és szeméi egy pillanatra szenvedélyesen csillantak fel. Egyszerre magától úgy jött a dolog, hogy szobrászkodni kezdtem . . .

— De mi indította rá, — micsoda véletlen?

— Nem tudom . . . mormogá Mme Valéry zavartan. — Megtetszett . . . ez a művészet s híven műveltem, amíg . . .

— A mig egyszer ráunt, ugy-e?

— Igen . . . Visszaköltöztem Párisba s egy napon írni kezdtem . . . Önök ma azt mondják, hogy mindaz, amit ebben a négy művészetben létrehoztam, jó. Szörnyen csodálkozom rajta. Nekem sose volt semminemű ambízióm s nem tulajdonítottam magamnak semminemű érdemet. Festettem, zenét szerzettem, szobrász-

kelnek, mert sokan azt állítják, hogy a szűz Máriát látják a vízben, karján a gyermek Jézussal. Sokan már kápolna építését tervezik; a praktikusabbak pedig gyógyfürdő létesítését remélik. Mindenesetre érdemes volna megvizsgáltatni a dolgot. Valószínű, hogy „a terhes hegytől születik majd egy kis egér.“

— **Zsolnay Vilmos** közkedvelt zenekara hosszú távollét után, a daruvári fürdőről Barcsra vissza érkezett s megkezdte zene-estélyeit, melyen a három hónapi távollét után betanult legújabb és legkedveltebb darabokat fogja előadni. A zenekart ajánljuk a közönség szíves pártfogásába.

— **Követendő példa.** A Marosvásárhelyi takarékpénztár a vidéki pénzügyezetek egyik legeléseje, humánus és követésre méltó példáját adta nagylelkűségének. A takarékpénztár igazgatósága ugyanis augusztus 28-án tartott ülésében behatóan foglalkozva az inséges idők esetleges következményeivel, elhatározta, hogy az inséggel szemben követendő segélyakcióban a takarékpénztár erejével és tehetségével részt kíván venni aképpen, hogy: 1. a segélyakció vezetésére hivatott közigazgatási és társadalmi faktoroknak és azoknak, akiket ezen faktorok ezen u. n. inség-hitelre ajánlanak, gabona- és takarmány felék beszerzésére kellő üzleti biztosíték mellett önköltségen (minimális kamatláb mellett) boesátja a szükséges pénzt rendelkezésére; 2. földbirtokos és kisgazdákkal szemben nála levő és biztosított tartozásaikra nézve amennyiben kéri, az inséges év tartamán belül a szokásos tőketörlesztéstől eltekint; 3. behajtás alatt álló követeléseire nézve, amennyiben azok dologilag, vagy másként biztosítva vannak, a behajtást az inséges év tartamára felfüggeszti. Ezen elhatározásukról az alispáni, polgármesteri, kormánybiztossági hivatalt és Gazdasági együletet is, mint a segélyak-

ció vezetésére hivatott faktorokat, értesítette az igazgatóság. Jóleső érzéssel regisztráljuk a Marosvásárhelyi takarékpénztár eme határozatát, amelynek reméljük számos követője fog akadni.

— **Szerkesztő változás.** Karácsonyi Aladár, a „Somogyi Hírlap“ ezimű kaposvári napilap megalapítója s felelős szerkesztője, családi ügyei miatt megvált az állásától s más városba távozik s helyette ideiglenesen Gerő Zsigmond, a „Somogyi Hírlap“ kiadótulajdonosa vette át a lap szerkesztését. Ujabbán értesülünk, hogy a fővárosból, már rövid idő múlva, egy hírlapíró, ki a fiatal írói gárda kitűnő tagja, fogja a lap végleges szerkesztését átvenni. A lap olvasó közönsége bizonyosan sajnálattal veszi tudomásul Karácsonyi távozását, ki a lapját nagy ambícióval s elevenen szerkesztette.

— **A Budapesti Ujságírók Egyesülete** segélyalapja javára egy Almanach ad ki, melyben 100 magyar író munkája fog megjelenni és 25 neves festőművész festményei, mint különálló műmellékek lesznek a műben. Az Almanach igazán szemtel és lelket gyönyörködtető nagy albumalaku dísmű lesz. Ára 5 forint. — Megrendelések a „Budapesti Ujságírók Egyesülete Almanachja“ kiadóhivatalához küldendők, Budapest, VII., Károly-körút 9. sz. Mutatóul tárcza rovatunkban közöljük Pekár Gyula cikkét, melyet az Almanach számára írt.

— **A gyermekek reggelije.** Egy híres orvos ismételtén kinyilatkoztatta, hogy „14 éven alóli gyermekeknek nem szabad babkávét adni“, mert ez a szív-működésre, idegekre és gyomorra ártalmasan ható mérget, a coffeint tartalmazza. Ebből a méregből egy kétszeres oly nagy adag, mint a milyen egy csésze erős fekete kávéban van, már halálos hatáshoz lehet. Mégis hány anya van, a ki nem akarja magát elhatározni arra, hogy leg-

alább a kicsinyek részére a családi asztaltól számúzza a babkávét. A legideálisabb ital ugyan a tej volna, de a tapasztalat bizonyítja, hogy ezt nem mindig szeretik a gyermekek és csak a legritkább esetben türik állandóan. Ilyen esetben a legjobb pótlásnak a Kathreiner-féle Kneipp-maláta kávé bizonyult, melyet sajátos gyöngéd kávéhasznoló ize miatt a gyermekek szívesen isznak. Ez a legzsengőbb korban is megfelelő, könnyen emészthető, tápduc és vérképző. Minden anyának feladata az volna: a gyermekeket kora ifjúságtól erre az egészséges, jóízű Kathreiner-féle Kneipp-maláta kávéra szoktatni s nekik csakis ezt adni. A bevásárlásnál természetesen óvatosságnak kell lenni, hogy a „valódi Kathreiner“ vétessék, melyet csak az eredeti csomagokban „Kneipp páter“ arcképével szabad árusítani.

VASUTI MENETREND.

Barcsra érkezik:

Pécsről . . .	délelőtt 10 óra 58 per
„	délután 5 „ 14 „
„	este 9 „ 12 „
Kanizsáról . . .	délelőtt 7 „ 11 „
„	délután 5 „ 15 „
„	este 8 „ 20 „
Pakráczról . . .	délelőtt 10 „ 53 „
„	este 8 „ 05 „
Somogy-Szobbról délben	12 „ 15 „
„	este 9 „ 05 „

Barcsról indul:

Pécsre . . .	reggel 7 óra 28 peroz.
„	délután 1 „ 20 „
„	délután 5 „ 50 „
Kanizsára . . .	reggel 3 „ 30 „
„	délelőtt 8 „ 25 „
„	délelőtt 11 „ 10 „
„	este 9 „ 40 „
Pakráczra . . .	délelőtt 8 „ 16 „
„	délután 5 „ 30 „
Somogy-Szobbra reggel	3 „ 40 „
„	délután 1 „ 30 „

kodtam és irtam, de mindezt csak azért, mert véletlenül úgy jött . . .

— És sose esett nehezére, hogy e művészeteket mindig épp a legszebb ponton hagyta abba?

Soha! . . . kaczagott a szőke asszony. Hisz akkor ma halálra kellene búsulnom magamat! Ma már mind a négy művészet halott dolog reám nézve. Nem érdekelnek többet . . .

— Hogyan?

— Nem tudnék én többet se ecsettel, se zenével, se vésővel, se tollal bánni. Kiment belőlem . . . elfelejttem . . . Ennek a furesa kiállításnak eszméje sem tőlem származik.

— Csodálkozva néztünk rá.

— Mi lesz hát a legközelebbi művészet, amiben kitünteti magát?

Madame Valéry szánakozólag mosolygott rajtuk.

— Ah édes uraim! . . . Nem foglalkozom én többé művészetekkel. Egészen más valami érdekel . . .

— Micsoda érdekl?

— Nem is merem önöknek elmondani, felelt a szőke szifux szégyenkezve, — mert tudom csak kinevetnek vagy megvetnek . . .

— Az Istenért mondja!

— Nos tudják-e mivel foglalkozom most? A gazdasági vegytannal . . . De ime itt a férjem értem jött . . .

— Madame Valéry nyugodt arca szerelmesen derült fel. Felkelt s egy harmincz év körüli vállas fiatal embernek

nyújtotta a kezét, ki nagynehezen törtött keresztül a frakkos hallgatószágon. A borotvált arcú idegen nagyon szép ember volt s kiejtése után (ítélve) amerikai-nak látszott.

— Ah, ez ama híres amerikai vegyész! suttogá valaki mellettem, — ez hát a férje! . . .

Magunkra maradvá mi írók és kritikusok, csak álmélkodva néztünk egymásra. És még sokáig beszélgettünk e genialis asszony sokoldalú tehetségének a titka felől.

*

A Pars Moncaun át jöttem hazafelé. Egy idegen ur haladt az oldalamon, kívül véletlenül egyszerre jöttünk le a lépcsőn, s ki nagy művész-kalappját a szemébe csapva, csökönyösen hallgatott már jó ideje mellettem. Egyszerre idegesen elnevette magát s megállt. Rinóztom: torzonborz, de dult arcú, szép férfi volt. Ahogy megszólalt, a kiejtéséről azonnal sejtettem, hogy csak orosz, vagy lengyel lehet.

— Nos? kérdém.

— Igazán nagyszerű! — kaczagott az idegen, most látom csak, mennyit érnek ezeknek a párisi analitikus írónak a tudományai!

— Miért?

— Ön ugy-e idegen? Én is. Őa nem tudja az én nevémet, én se az öné. Őa valószínűleg elutazik, én már holnap elmegyek messzire. Hisz csak azért jöttem el erre az estélyre, hogy még egyszer lássam . . . Nos én ismerem a Madame Va-

léry történetét — éa Istenem, valakinek csak el kell mondanom, hogy milyen egyszerű ennek a szifuxnak a titka! Tudja-e, mi az ő sokoldalú tehetségének a magyarázata?

— Micsoda?

— Ah uram, kiáltá az idegen — olyan végtelen egyszerű valami! . . . A szerelem! . . . Az a szerelem, a mi a nőben annyi tehetséget tud felébreszteni, amennyit a férfiben sohasem. Ez a tehetséges asszony mindenekfelett egy nagyon szerelmes asszony . . . Férfi talentumnál is sokra képes a szenvedély, az asszonynál mindenre. Az ő lelkük kimeríthetetlenül gazdag, tehetségük tán nem tud úgy megindulni magától, mint a miénk, de ha a szerelem érinti, felébred és csodákat művel. Mi a madam? Valéry művészetének a titka? Az, hogy először egy olasz festőnek a kedvese volt, aztán egy nómáit zenészt szeretett, aztán egy orosz szobrászt . . . és végül egy francia író. Míg a szerelem adott formát tehetségének s ez a forma addig tartott, ameddig a szerelem . . . Most azt a fiatal vegyészt, a férjét szereti s mint ahogy elfeledte a régi szerelmét, elfeledte azokat a művészeteket is. Az asszonyok mindenre képesek, — Isten önnel . . .

Gresa János

kalapos mester.

Barcs Ország-ut uteza 127.
(Herczeg-féle ház.)

Ajánlja a n. é. közönség szives figyel-
mébe nagy választékban raktáron tartott

minden formában

saját készítményü

nyulszőr és gyapju kalapjait,
valamint **legelső gyáraktól előállított**
kész kalapokat, a legmodernebb kivi-
telben, **3—10 koronáig,** gyermekeknek
2—3 koronáig. — Továbbá készít drá-
gább és olcsóbb filcz-eszímát, borszűrőt,
lovagló és izzasztó filczet, a legjutányo-
sabb ár és pontos kiszolgálással.

18—25

Egy tanonc

felvétetik

Weisz Sándor kereskedésében
Baroson.

Hirdetések

jutányos áron **felvétetnek**
e lap kiadóhivatalában.

KIADÓ

egy nagy bolt helyiség

kis mellékkellyiséggel

Barcstelep legszebb, legforgalmibb részén,
a postahivatal tözsomszédságában

ujonnan épült házban
mely alkalmas **czukrász-, fodrász-, bodegaüzletnek,**
esetleg **iroda helyiségnek** stb. Átvehető bármikor.
Bővebbet e lap Kiadóhivatalában.

Esemény
a magyar
irodalomban!

Nagy képes Világtörténet

AZ EGYETEMES TÖRTÉNE-
LEM KLASSIKUS KÖNYVE,
A LEGGAZDAGABB TÖR-
TENELMI KÉPTÁR 000000

Tizenkét kötetben.

Eddigélé hat kötet jelent
meg. — **Négy havonkint**
jön egy-egy kötet.

Bővebbet a prospektus, melyet
mindenki ingyen kap.

A teljes mű ára
192 korona.

Szerkeszti a legkiválóbb magyar
írók közreműködésével:

Marczali Henrik.

Megrendelhető
3 koronás
csekély havi
részletfizetésre

e rendelőlap se-
gélyével, mely
kivágandó és le-
velezőlappra ra-
gasztva hozzánk
beküldendő.

Révai Testvérek
Irodalmi intézet
Részvénytársaság

Budapest,
VIII, Üllői-ut 18

A Nagy Képes Világtörténet

azért románye a magyar irodalomban, mert az el-
ső teljes, tökéletes, minden igényeknek megfelelő
világtörténelem.

A Nagy Képes Világtörténet

megjelenésével minden más világtörténeti mű el-
avult és érdektelenné vált.

A Nagy Képes Világtörténet

az élet bibliája nélkülözhetetlen és mindenkinek
a ki művelt ember akar lenni.

A Nagy Képes Világtörténet

az a mű, melyből az egyén, a család, a társada-
lom hazaszeretetet és összetartást tanul.

A Nagy Képes Világtörténet

fejleszti a műizlést, táplálja a tudást, nemesíti a
lelket.

A Nagy Képes Világtörténet

briliáns stílusával és pompás illusztrációval nem-
csak tanít, hanem oktatra gyönyörködtet is így a
legnagyobb szellemi élvezetet nyújt

Ezennel megrendelem a Révai Testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaságtól Budapesten a

Nagy Képes Világtörténet

című művét 12 kötetben 192 koronáért, tudomásul vevén, hogy eddigélé hat kötet jelent meg s további kötetek 4 havonkint jelennek meg. Kötelezem magam a társaság pénztárába Budapesten a szállítástól kezdve 3 koronát havonkint mindaddig befizetni, míg a mű teljes vételára törlesztve nincsen. Az esetleg elmaradó részletek költségemre postai megbízás útján szedhetők be és ennek be nem váltása esetén a mű teljes hátralékos vételára esedékessé válik. A mű további kötetei a megjelenéshez képest és fizetési arányában szállítandók.

Kelt;

Név:

Állás;